

15 blogs van de Blogacademie

Kitty Kilian

Vooraf

Op 31 december 2026 gaat de Blogacademie offline. De website was actief van 2011 tot 2023. In de zomer van 23 ging ik met pensioen.

Voor de liefhebber heb ik 15 blogs in een e-boekje gezet, als aandenken. De volledige website is opgeslagen in pdf-vorm in de Koninklijke Bibliotheek, maar is alleen aldaar in te zien.

Deel gerust, alles is gratis. Blogs die in mijn boek Stijl stonden (uitverkocht) heb ik hier overgeslagen. Data staan onder elk blog.

Alle goeds,
Kitty Kilian

Inhoud

Waarom ik niet snel rijk wil worden met mijn blog, en jij ook niet

Hoe schrijf je SNEL een goed blog?

De geheime tics van een blogger

Waarom Penelope Trunk en Nora Ephron wel over sex schrijven en ik niet

10 manieren om een verhaal te beginnen

Waar komt taalkundige preutsheid vandaan?

Waarom je als meisje maar beter mooi kunt zijn (en blond) – net als je blog: over je visuele branding

Waarom ik mijn eigen man zo saai vind (en de overeenkomst tussen thrillers en chicklit)

Het medische raadsel van De Blogacademie

Hoe schrijf je een mannengesprek? (Tip voor vrouwen)

De laatste sneeuw

Wanneer je als dochter de thee gaat zetten voor je moeder

Dat zeg ik. Sokkenbreimachines

‘Onze quality of life kan beter’

Een e-mail die niet voor mij bedoeld was

Ben je bang om te bloggen?

Waarom ik niet snel rijk wil worden met mijn blog, en jij ook niet

Even over snel rijk worden.
's Nogal in de mode. Online en offline.

Het is natuurlijk een eeuwenoude wens:

Nooit meer hoeven werken

Maar schieten we niet een héél klein beetje door?

Veel grote Amerikaanse bloggers worden rijk omdat ze beloven anderen te helpen gauw rijk te worden.

Sommige Nederlandse ook. Die beloven iedereen bijvoorbeeld dat ze straks een ton per jaar verdienen. Doen ze zelf tenslotte ook.

Ze verkopen verkooptechnieken. Misschien ken je ze al: schaarste creëren. Producten in plaats van diensten. De 80/20 formule. Enzovoort.

Maar effe serieus, zeg

Wat ga je daar nou doen?

Echt, bedoel ik.

In die lege hotelkamers in New York, Barbados en Monaco? Aan die stille stranden in Hawaï, Zanzibar en Australië? In je grote huis in Londen, je kale appartement in New York, je villa in Nieuw Zeeland en je bungalow in Costa Rica?

Verlangen naar Holland, toch?

Naar de gezellig tikkende regen, naar het café om de hoek. Naar de roddels van je vrienden.

Naar het kopje koffie bij je moeder, op zondag.

Naar slap over de elfstedentocht lullen en lekker onbeleefd zijn met zijn allen, zoals alleen wij Nederlanders dat kunnen.

Dus zullen we even ophouden met die onzin?

- Punt één: we zijn al rijk genoeg
- Punt twee: helemaal zonder werk is er niks aan, aan het leven (en werken is ook: met je kinderen spelen, je zieke buurman voorlezen, actie voeren, de junioren coachen)
- Punt drie: het is één groot pyramidespel, want de hele wereld tegelijk schatrijk, dat kan niet
- Punt vier: we hebben wel wat beters te doen met elkaar en voor de wereld

Geloof mij nou maar:

Je wil helemaal niet snel rijk worden

Je wil gelukkig zijn, gezond zijn, vrije tijd hebben, werk doen waar je blij van wordt. Je kinderen verstandig groot zien worden, je

ouders helpen als ze niks meer kunnen, een steun zijn voor je familie en je vrienden en af en toe lekker eten, een goede film zien, een mooi boek lezen, een beetje bewegen.

Een goed mens zijn. Tegen de klippen op.

Spreeken we dat even af met zijn tweeën?
Mooi.

Gaan we nu gewoon weer ons best doen

Goed werk leveren.
Mooie blogs schrijven.
De wereld rijker maken, en niet alleen onszelf.

23 juli 2012

Hoe schrijf je SNEL een goed blog?

*Waar haal ik de tijd vandaan?
Of: hoe schrijf ik snel een goed blog?*

Veelgestelde vragen.

Maar niet de goeie

Het gaat helemaal niet om procesversnelling.

Uitleggen?

Zoals je weet hebben we het op deze plek over zakelijk bloggen. Dus je blog heeft een zakelijk doel. Of een ideëel doel, dat kan ook.

Maar financieel, ideëel of een mix: je blog heeft als doel een band met je lezer op te bouwen

Voor nu. Voor straks. Voor zo lang mogelijk.

En een band opbouwen, dat doe je niet snel-snel. Niet tussen de bedrijven door, met het idee van: jeetje moet dat óók nog, god-waar-haal-ik-de-tijd-vandaan.

Zo lukt het nóóit.

Zie het liever zo:

Je lezer is je vriend

Niet alleen je klant. Of je fan. Of je belegde boterham.

Nee. Je vriend.

Met minder zou ik niet tevreden zijn.

En wat bespreek je met je vriend?

(En trouwens: niet zomaar-een-vriend, hè. Je beste vriend. Goed.)

Je beste vriend vraagt raad.

‘Hoe moet ik haar versieren?’

Dan is je eerste gedachte niet: O, my god. Hoe geef ik hier zo snel mogelijk antwoord op?

Toch?

Nee. Je wenkt de ober.

‘Het duurt wat langer, doe nog naar een macchiato en een espresso. O, en ijs misschien. Mogen we de kaart?’

Je geeft je vriend een knipoog. Je gaat er eens goed voor zitten. Je vraagt om wie het gaat.

En dan leg je het haarfijn uit. Hoe jij het doet. En wat hij zou kunnen proberen.

Wat hij in elk geval *nooit* moet doen. Waar jij verschikkelijk de mist mee in ging. En wat je net nog ergens hebt gelezen.

Kortom: al je ervaring

Je vertelt hem wat je weet, uit de grond van je hart. Want je wil dat het goed met hem gaat.

Hij is namelijk je beste vriend.

Klinkt vaag?

Een band opbouwen met je lezer?

Zijn vertrouwen krijgen, door jezelf te laten zien?

Ook je kwetsbare kanten – en dan bedoel ik gewoon: hoe je echt bent?

En dat vertrouwen dan ook waarmaken, week na week?

Zelfs iets meer doen dan je normaal zou doen?

Enne.. de tijd nemen? Genieten van het contact?

Beseffen dat we maar één leven hebben, en dat we beter leuke dingen kunnen doen, met mensen die we aardig vinden?

Welcome to the world of content marketing

Het heet marketing.

Maar wat mij betreft is het vriendschap.
En daar dan ook nog je brood mee verdienen.

Mag een uurtje kosten.

23 maart 2013

De geheime tics van een blogger

Heeft het een
naam? Goh

'Goh,' zei onze gast.
'Heeft het een náám?'

Hij was bejaard. Beminnelijk. En hooggeleerd.
En hij had tics. Kleintjes: oogknippen. Schoudertrekken.

Hij deed ze als hij dacht dat we niet keken, zoals iedereen met tics dat doet.

Schaamte.

Wij knikten.

Het heeft een naam

'Ah', zei hij, en schudde zijn hoofd. 'Dat heb ik nou nooit geweten.'

Het is verwonderlijk hoe dingen pas beginnen te bestaan als ze een naam krijgen.

Mijn tics kregen een naam toen ik 37 was. *Tourette.*

Eerder had ik die naam wel gehoord, maar meteen verworpen.

Waren ze nou helemáál.

Dachten ze dat ik gek was?

Touretters? Dat waren van die idioten die..

Precies.

Kijk, daar had ik natuurlijk he-le-maal niks mee te maken

Ik riep niet de hele dag *kut*.

De gedachte alléén al.

Ik had wel filmpjes gezien op TV. Zoals iedereen. Van mensen die geen seconde konden stilzitten.

Die over het ziekenhuisbed van hun bejaarde ouders dansten.

Die zelfmoord pleegden van ellende.

Pas moi.

Toch moest ik er aan geloven

Er waren andere redenen om me in de diagnose te verdiepen.

En ja. Toen ik er eenmaal over ging lezen begon ik te knikken. Inderdaad. Zo voelde het. Dat was het. Dit had ik.

Ik was dus niet gek

Het had een naam.

Iedereen met een psychiatrische diagnose voelt hetzelfde:
opluchting.

Tot die tijd wist ik wel dat ik steeds met mijn linkerhand mijn linkerbeen wilde aanraken tijdens het hardlopen.

...All right. Okee. *En* op de fiets.

Dat ik vaker met mijn ogen knipperde dan strikt nodig.

En dat ik allerlei andere dingen deed die goddank niemand zag.

Maar ik hield het geheim.

Dacht ik.

Dat hoefde nu niet meer.

Nu komt het rare

Natuurlijk ging ik mezelf meteen vergelijken met andere Touretters.
En hoera. Daar kwam ik toch wel goed vanaf. Ik was een licht geval,
dat zag je zo.

Mijn tics deed ik gewoon tussen de bedrijven door. Mijn vrienden bezwoeren me om het hardst dat ze ze niet eens zagen.

Het mooiste was: de meeste mensen met Tourette hebben ook ADHD.

En dát had ik gelukkig nou weer niet

*Ik had een typisch milde en zuivere Tourette.
Heel mild. En héél zuiver.*

De mensen van de Tourette-vereniging knikten vriendelijk als ik dat zei. En als iemand voorzichtig opmerkte: 'Nou... *bijna* alle Touretters hebben toch wel...'

Dan riep ik snel: 'Ik niet.'

Waren ze nou helemaal.

Dachten ze soms dat ik gek was?

ADHD-ers? Dat waren van die idioten die..

Precies.

Kijk, daar had ik natuurlijk he-le-maal niks mee te maken

Ik had geen schulden.

Mijn huis was geen chaos.

Ik was niet gescheiden.

Ik kon me prima concentreren, twee studies gedaan, cum laude afgestudeerd *dankuwelalstublieft*.

Getverdemme, ADHD.

Toch moest ik er aan geloven

Er waren andere redenen om me in de diagnose te verdiepen.

En ja. Toen ik er eenmaal over ging lezen begon ik te knikken. Inderdaad. Zo voelde het. Dat was het. Dit had ik.

Er bleken nog medicijnen voor te bestaan ook.

Mijn leven verbeterde met 100%. Direct

Ik kon weer tegen stress. Mijn zelfhaat vervloog. Mijn steeds terugkerende, verlamrende, diep-sombere buien verdwenen voorgoed.

Had ik dat maar eerder geweten.

Want ik was inmiddels 48. Ik had 10 jaar lang ontkend dat medicijnen konden helpen.

Dus ik weet als geen ander hoe groot de weerstand is.

Het geluk en de vloek van kennis

Vóór ik wist wat ADHD en Tourette precies inhielden, was ik net zo bevooroordeeld als iedereen. Nu ik er meer van weet vind ik ze niet eng meer, psychische aandoeningen.

Autisme niet.

Depressie niet.

Borderline niet.

Psychoses niet.

'Schizofrenie' niet.

In mijn omgeving komt vanalles voor. En als je eenmaal weet wat het is verdwijnen de schaamte en de angst.

Je ziet dat alles in gradaties bestaat.

Je observeert hoe medicatie kan helpen: kinderen gaan naar het gymnasium in plaats van naar het VMBO, omdat ze zich weer kunnen concentreren. Ouders hervinden elkaar omdat vader weer stil kan zitten op de bank en naar moeder kan luisteren. Jongeren besluiten om toch te blijven leven.

Maar nu krijg ik als ervaringsdeskundige die stukken te lezen, zelfs in onze beste kranten

Die stukken waarin journalisten en onderzoekers beweren dat kinderen met ADHD luie ouders hebben. Dat autisme zwaar overgediagnostiseerd wordt.

Zelfs een hele zaal *met psychiaters en psychologen* lachte zich deze week nog dood:

malou van hintum
@malouvh

Follow

Zaal vol psychiaters ligt dubbel bij het idee dat ook oude mensen ADHD kunnen hebben. Maar waarom niet?
[#TrendsPSY](#)

11:17 AM - 27 Nov 2012

↩ ↻ 2 ❤

malou van hintum
@malouvh

Follow

Zaal: 'Het zijn de ouders die hun ADHD-kinderen graag & kritiekloos die pil laten inslikken' [#TrendsPSY](#)

11:38 AM - 27 Nov 2012

↩ ↻ ❤ 2

Ik zie de documentaires op TV, van journalisten die net zo bevooroordeeld zijn als ik vroeger was.

Ik zucht.

Ik denk: hallo, jongens. Eén op de 4 Nederlanders krijgt in zijn leven een psychische aandoening.

Ik ga niet op kruistocht

Maar ik help iedereen die wel op kruistocht is.
En ik steun iedereen die openlijk voor zijn kwetsbaarheid uitkomt.

We zijn één grote familie.
En we zijn allemaal meer of minder psychisch kwetsbaar.

20 mei 2013

Waarom Penelope Trunk en Nora Ephron wel over sex schrijven en ik niet

Hou maar op.
Pak maar in.
It's over.

Als je je meerdere hebt ontmoet moet je dat ruiterlijk toegeven. Er zit niks anders op.

Een jaar of drie nu lees ik het blog van Penelope Trunk met onverholen bewondering. Ik link bijna elke week naar haar. Ik verslind haar posts. Ik wil haar *zijn*.

Ik pieker me suf over hoe ik dat kan bereiken

Helaas heb ik geen Asperger. Dat is al een flinke domper.

Ook woon ik niet op een boerderij, waar de dieren de hele dag sex hebben. Ik heb geen kinderen meer van onder de tien die daar van die naturelle vragen over stellen waar volwassenen ontroerd van raken.

Zelf bedenken lukt niet.

Erger: ik heb geen man die het prima vindt als ik onze bedscènes beschrijf. (Zie Penelope's website [hier](#). En [hier](#). En vergeet vooral [deze](#) niet.) > *Links niet werkend.*

Dat is niet minder dan een ramp, voor een béétje blogger

Je kunt bloggen wat je wil, maar of je geestig of ontroerend kunt schrijven over sex, da's toch zo'n beetje de lakmoesproef.

Ik bedoel: *hoe dichtbij kun je komen?*

Maar nee.

Mijn echtgenoot was al verstoord toen ik in mijn korte illustratieverleden deze lichtvoetige combinatie van tekst en plaatje op mijn website zette:

She had decided she did not like sex

Ik zat nog na te lachen over mijn eigen grap toen hij mijn werkkamer al kwam binnenhollen. Een kennis had hem gemaïld dat het *niet goed was voor mijn reputatie*.

The hell it was

Mijn oude website is offline, maar ik kan je verzekeren dat hij pas ging lopen toen ik een beetje dapper werd.

(Man man, wat een levensangst heeft elk van ons te overwinnen. En waarom? De enige die met jouw digitale identiteit hoeft te kunnen leven ben je zelf.)

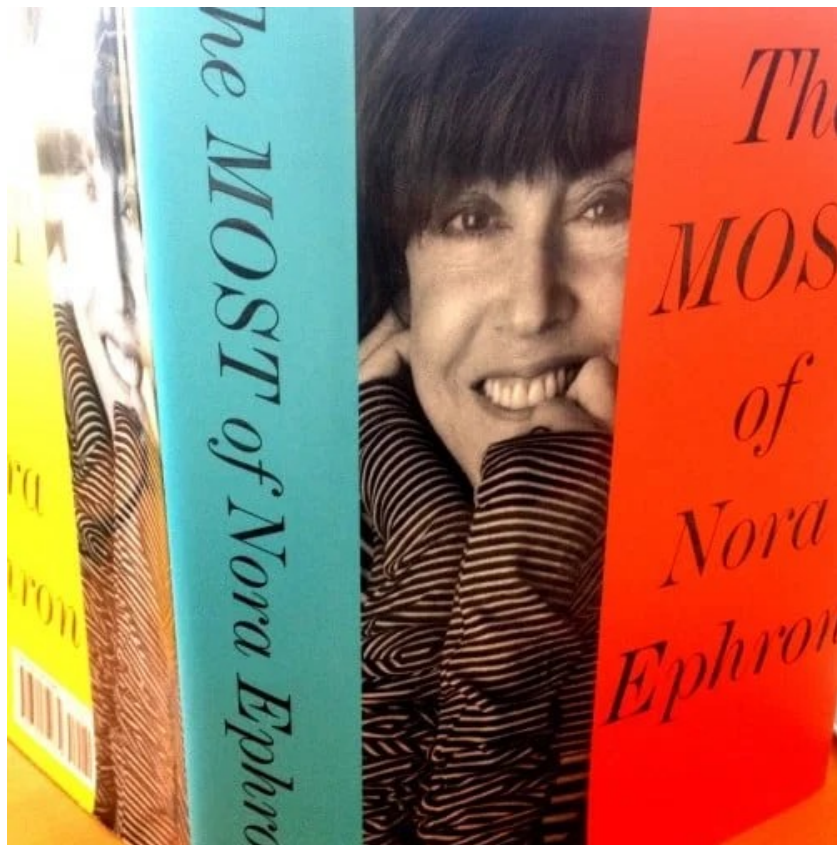
(O ja. En je man natuurlijk.)

Een onneembare hobbel, die digitale preutsheid van mijn man, begon ik te vermoeden

Ik zou voor altijd moeten hunkeren, vreesde ik. De vrijheid die Penelope Trunk zichzelf toestaat is niet voor gewone stervelingen.

Maar.

Ergens weggestopt in een post of een nieuwsbrief vond ik laatst een jaloerse opmerking van Trunk over Nora Ephron. Ik kan hem niet meer vinden. Hij ging erover dat ze ergens over had kunnen schrijven áls Nora Ephron dat niet al had gedaan. Dus toen ik in New York The Most Of Nora Ephron zag liggen bij Barnes & Noble, nam ik het mee naar het café op de eerste etage.

The Most Of Nora Ephron

Hier las ik Nora Ephron voor het eerst: Barnes & Noble, Union Square, NY

Ik sloeg een willekeurige pagina open en vóór ik het wist was het alweer gebeurd, dat waar mijn man zo'n hekel aan heeft: ik was bevangen door bewondering.

"Then why are you shouting at me?" I said.

"Because you're the only one who's here," said Mark.

I burst into tears. "I hate it when you get angry," I said.

"I'm not angry at you," said Mark. "I love you. I'm not angry at you."

"I know," I said, "but it scares me. It reminds me of my father."

"I'm not your father," said Mark. "Repeat after me, 'Mark Feldman is not my father.'"

"Mark Feldman is not my father," I said.

"Am I fat?" said Mark.

"No," I said.

"Am I bald?"

"No."

"Do I smell of Dr. Scholl's foot pads?"

"No," I said.

"I rest my case," said Mark.

Fragment uit Heartburn, Nora Ephron

Dat gaat zo: hij trekt zijn mondhoeken lichtjes naar beneden

Ik heb hem net verteld hoe goed ik X vind, dat ik niet snap dat ik X nooit eerder heb gelezen/gehoord/gezien/gesproken, dat ik X voortaan ab-so-luut ga volgen, dat X mij dingen leert over mezelf/relaties/het leven/schrijven/film/muziek/beeldende kunst/opvoeden/huisinrichting/koken/gezondheid/reiniging van de kattenbak die echt *totaal onmisbaar* zijn.

Hoe heb ik het óóit *zonder* kunnen doen?

Hij wendt zijn blik af.

Ik let scherp op of hij ook een onhoorbare zucht slaakt, want in dat geval weet zelfs ik dat het beter is om even een ommetje te maken.

Bij geen zucht schudt hij slechts zijn hoofd en mompelt, zo zacht dat ik het tóch versta: 'Ik snap dat niet, jouw talent om te bewonderen. Ik heb dat helemaal niet nódig.'

Hij zou na 30 jaar toch beter moeten weten

Zoals iedereen online heb ik ADHD en zoals bij iedereen met ADHD organiseert mijn energie zich spontaan rond projecten.

Korte projecten.

Daarom plan ik nooit jarenlange archiefstudies. Een blogje of een dun boek zijn lang genoeg. Ik moet steeds *nieuwe* dingen leren, anders word ik gek.

En leren doe je door mensen die je bewondert na te doen. Zo simpel is het.

Dus moet ik bewonderen.

Ik snapte derhalve niet dat ik Nora Ephron nooit éérder had gelezen, dat ze niet wereldberoemd was bij óns en hoe ik óóit zonder haar had gekund

Ephron (1941-2012) bleek journalist, romanschrijver, scriptschrijver en *blogger*.

En halverwege mijn tweede reuzenkop cappucino leerde ik iets wat de rest van de wereld al wist: zij schreef het filmscript van *When Harry Met Sally*. De fameuze relatiekomedie uit 1989 over twee vrijgezellen die niet dóór hebben dat ze geknipt zijn voor elkaar, waarin Sally in een *delicatessen* doet alsof ze een orgasme krijgt.

Het hele script staat in *The Most Of*.

En daar staat ook een nawoord van Ephron, over hoe datt script tot stand kwam. Ik vind dat nawoord nog fascinerender dan de film.

Een agent en een producer lunchen met haar om een filmvoorstel te bespreken, dat ze afwijst. De rest van de lunch praten ze over de agent en de producer, beiden single en geestig en open over hun status en de gevolgen.

...they told me some things. Appalling things. They told me, for instance, that when they finished having sex, they wanted to get up out of bed and go home. (Which became: HARRY: 'How long do I have to lie there and hold her before I can get up and go home? Is thirty seconds enough? [...])

They also told me that the reason they thought men and women couldn't be friends was that a man always wanted to sleep with a woman. Any woman. (HARRY: 'No man can be friends with a

woman he finds attractive. He always wants to have sex with her.’
SALLY: ‘So you’re saying a man can be friends with a woman he
finds unattractive.’ HARRY: ‘No. You pretty much want to nail them,
too.’)

Ik zat hardop te grinniken.

En tegelijk dacht ik, daar in New York: *dat moet ik thuis meteen aan
mijn man vragen.*

Dat kan niet waar zijn.

Ik geloof het niet.

Twee monsterlijk grote chocolate chip cookies verder verslikte ik
me in een kruimel. Ik las:

Rob believes that men and women can't be friends (HARRY: 'Men and women can't be friends, because the sex part always gets in the way'). I disagree (SALLY: 'That's not true. I have plenty of men friends and there's no sex involved.') And both of us were right. Which brings me to what *When Harry Met Sally* is really about – not, as I said, whether men and women can be friends, but about how different men and women are. The truth is that men don't want to be friends with women. Men know they don't understand women, and they don't much care. They want women as lovers, as wives, as mothers, but they're not really interested in them as friends. They have friends. Men are their friends. And they talk to their male friends about sports, and I have no idea what else.

Women, on the other hand, are dying to be friends with men. Women know they don't understand men, and it bothers them: they think that if only they could be friends with them, they would understand them and, what's more (and this is their gravest mistake), it would help.

It would help.

Die zin.

Die is *to die for*.

Maar daar houdt ze niet op

Ze schrijft:

Some years ago, the man I am married to told me he had always had a mad desire to go to an orgy. Why on earth, I asked. Why not, he said. Because, I replied, it would be just like the dances at the YMCA I went to in the seventh grade – only instead of people walking past me and rejecting me, they would be stepping over my naked body and rejecting me.

Ze schrijft over hoe het is om *flat-chested* te zijn:

'Don't worry about it,' said my friend Libby some months later, when things had not improved. 'You'll get them after you're married.'

'What are you talking about?' I said.

'When you get married,' Libby explained, 'your husband will touch your breasts and rub them and kiss them and they'll grow.'

Ze schrijft:

I have never told anyone the exact details of my particular sex fantasy: it is my only secret and I am not going to divulge it here. I once told *almost* all of it to my former therapist; he died last year, and when I saw his obituary I felt a great sense of relief: the only person in the world who almost knew how crazy I am was gone and I was safe. Anyway, without giving away any of the juicy parts, I can

tell you that in its broad outlines it has largely to do with being dominated by faceless males who rip my clothes off. That's about all they have to do. Stare at me in a faceless way, go mad with desire, and rip my clothes off. It's terrific. In my sex fantasy, nobody ever loves me for my mind.

Nu lach ik zo hard dat iedereen in het café probeert te zien wat ik lees.

Drie minuten later zit ik te huilen

Ik heb de kans gehad om die scène te schrijven, en ik heb het *niet gedaan*.

Ik kan het *nooit meer doen*.

Want Nora Ephron heeft het al gedaan.

Ik sta op. Ik koop het boek. Ik ga alle gemiste kansen nalezen.

Die van Penelope Trunk. En die van mij.

Dat krijg je er nou van, als je braaf bent.

11 juli 2014

Waar komt taalkundige preutsheid vandaan?

Teksten met *tieten*.

Een tekstschrijfster zei ooit in een workshop dat ze haar bedrijf zo wilde noemen.

(Ze heeft het niet gedaan, en het is drie jaar later, dus wie hem hebben wil: hij is vrij.)

Ik vond het geweldig. En gewaagd. Niet vanwege het lichaamsdeel, maar vanwege het lef.

Tieten.

Zelf zou ik het nooit durven

Ik kan het rustig opschrijven, want ik zit hier in mijn uppie, zonder pottenkijkers, achter mijn eigen bureau. Op papier durf ik alles. Maar mijn eigen borsten zo *noemen*?

Gewoon in een gesprek?

Nooit van mijn leven.

Sommige woorden krijg ik niet over mijn lippen

Strot, bijvoorbeeld.

Ik praat ook nooit over *mijn kop*. Of *mijn bek*.

Ik *jank* niet, ik huil.

En mensen die wel janken zijn volgens mij een ander soort mensen.

Die kennen geen taalkundige preutsheid

Voor mij is *Daar heb ik schijt aan* zeggen het talige equivalent van ongegeneerd aan je ballen krabben.

Toen iemand onlangs in een comment schreef: *Ik maak geen poep* heb ik meteen gevraagd of ik dat mocht veranderen in *troep*.

Ze keek er raar van op. Zelf vind ik het ook een beetje 1950. Maar ik kon er niet mee leven.

Is het een mannending, dat soort taal?

SIGMUND PETER DE WIT

Volkskrant, Sigmund, 29 mei 2015

In de Blogpro cursus raadde een mannelijke cursist een vrouw aan om wat forser uit te pakken in haar taalgebruik: 'Schrijf: *ik lig op*

mijn pens in plaats van: ik lig op mijn buik. En snoepen is gewoon vreten.'

Ik wou al ingrijpen, maar ze antwoordde direct: 'Ik ga als vrouw echt niet beweren dat ik op mijn pens in het gras lig. Als ik een pens krijg ga ik op dieet.'

Zie je: zij had het óók.

Even aan mijn vrienden gevraagd

Op Twitter en per email.

Nee, het is geen mannending. Mannen en vrouwen kunnen het allebei hebben.

Een man schrijft: 'Als snaaien en tietten bij mij de meter naar rechts laten uitslaan, doen snoepen en borsten dat naar links. Ik vind het

geloof ik net zo erg.'

Heeft die gevoeligheid te maken met artistiekiteit, dan?

(Mijn vrienden zijn reuze artistiek.)

Ik zag vorige week een artikel over kunstenaars en verhoogde *sensitiviteit* op Twitter, verheugd geretweet door een bekende schrijfster die ik volg.

Ik zoek het voor je op.

Het komt uit Scientific American, en het is van Barry Scott Kaufman, Scientific Director of The Imagination Institute in the Positive Psychology Center at the University of Pennsylvania. Dus je bent gewaarschuwd.

Hier zijn de vragen, en Kaufman baseerde zich op dit onderzoek.

Aesthetic Sensitivity

1. Do you seem to be aware of subtleties in your environment?
2. Do you have a rich, complex inner life?
3. Are you deeply moved by the arts or music?
4. Are you conscientious?
5. When people are uncomfortable in a physical environment do you tend to know what needs to be done to make it more comfortable (like changing the lighting or the seating)?
6. Do you notice and enjoy delicate or fine scents, tastes, sounds, works of art?
7. Do you find yourself needing to withdraw during busy days, into bed or into a darkened room or any place where you can have some privacy and relief from stimulation?

Laten we die test eens even doen

1. Ben ik me bewust van subtiliteiten in mijn omgeving?

Jazeker. Als mijn zoon een wenkbrauw optrekt omdat hij ander avondeten had verwacht ontgaat mij dat niet.

2. Heb ik een rijk, complex innerlijk leven?

Natuurlijk niet. Niet rijker of complexer dan dat van elk ander mens.

3. Raken muziek en kunst mij diep?

Valt wel mee. Ik zing op de fiets.

Nou, de rest van de vragen kunnen we wel vergeten dus

Ik scoor nu al te laag op artisticeit.

Hoewel ik geen enkele publicatie meer vertrouw sinds ik dit artikel las over hoe een wetenschapsjournalist zijn makkers over de hele wereld wijsmaakte dat je afvalt van chocola.

Gewone overgevoeligheid dan?

Zou kunnen.

Het kan te maken hebben met een te actief angstcentrum in je hersenen, dat de één eerder plaatsvervangende schaamte laat voelen dan de ander. Want wat is preutsheid anders dan angst?

Het kan ook te maken hebben met een te levendig voorstellingsvermogen. Of met een te dunne bescherm laag tussen jou en de wereld. Sommige mensen hebben snel last van geluid. Anderen van geur. Er zijn ook mensen die alleen zachte kleding verdragen. Die knippen alle labels uit hun t-shirts. Je hebt mensen

die niet tegen zelfs maar de kleinste klontjes in de pap kunnen.

En als overgevoeligheid bestaat voor geur en geluid en tastzin en smaak en voor visuele ervaringen – die kleur die je absoluut niet in huis wil – dan heb je het vast ook met woorden.

Woordovergevoeligheid.

Maar waarom krimpt de één in elkaar van een woord waar de ander om glimlacht?

Waarom zou ik nooit ambtenaar kunnen zijn omdat ik hoofdpijn krijg van teksten vol abstracte woorden? En waarom typt de ambtenaar zijn dikke rapporten zonder migraine?

Is het natuur of cultuur?

Een vriendin legde mij ooit haar kledingfilosofie uit

'Je moet altijd íets ordinairs aan hebben', zei ze, terwijl ze een gouden schoudertas van de kapstok tilde.

Ik keek peinzend naar die tas.

Die zou er bij mij niet in komen.

Wat een geluk dat we al bevriend waren.

29 mei 2015

Waarom je als meisje maar beter mooi kunt zijn (en blond) – net als je blog: over je visuele branding

Iemand schreef: 'Dat korte haar.
Is dat alléén maar lekker makkelijk?

Of is het uit protest tegen opgelegde vrouwelijkheid?’

Aha. *De opgelegde vrouwelijkheid.*

Welk van mijn 23 antwoorden kies ik?

Het zit zo:

Mijn vriendin

was bijna niet getrouwd met de man met wie ze getrouwd is. Op hun eerste *date* kon hij zijn ogen niet van de serveerster afhouden.

Sorry

Een vriend en ik zaten gezellig te roddelen over de mensen uit ons kringetje. P. kwam ter sprake. P. is jong en blond en knap. Zijn

gezicht kreeg een dromerige uitdrukking. Hij zei: 'Ja, sorry Kitty, maar een vrouw als P., daar wil je als man gewoon je arm omheen slaan.'

Nou zeg

Wijdbeens ging de gastheer voor mijn vriendin staan. Zij en ik stonden na te praten, na een optreden. Hij keek haar recht in de ogen: 'Wat ben jij een gewéldige vrouw. Wat een uitstraling. Wat een charme. Dat mag ik toch wel zeggen, hè? Hoe heet je? Jij bent een ondeugd, dat zie ik. Maar...'

Het ging nog vijf minuten zo door. Toen had ik er genoeg van. 'Nou zeg, zo kan 'ie wel weer. Ik vind het knap onbeleefd dat je Y. hier een beetje staat te versieren, alsof ik er niet bij ben. Wat voor indruk denk je dat dat op *mij* maakt?'

Dat had ik altijd al eens willen zeggen.

Maar toen ik het thuis vertelde schudde Hij Die Niet Genoemd Wil Worden mismoedig zijn hoofd, en mompelde iets over pubers en middelbare leeftijd en dingen op jezelf betrekken.

Wat ik maar zeggen wil: *looks matter*

Voor je blog geldt dat ook.

Je kunt nóg zo mooi schrijven, als het er *niet uitziet* maakt het minder indruk. Je visuele stijl moet kloppen. Je visuele branding.

Ook dat is niet eerlijk, en ook dat maakt op de eeuwigheid niets uit. Ik heb er al vaker over geschreven, maar het komt steeds op hetzelfde neer:

Kies voor eenvoud. (wilikeenkind.nl)

Wil ik een kind?

Hoe help ik jou beslissen?

Over Evelien

Contact

Blog

Search 🔍

Over Evelien en haar kinderwens

De ochtend van 19 juni 2007. In bed na een gepassioneerde nacht. Ik vraag mijn minnaar of hij mij een kind wil geven.

Zijn antwoord: 'Ik denk niet dat mijn vriendin dat leuk zou vinden.'

Kies voor uitgesproken.

Voer je visuele stijl overal door.

Gebruik altijd hetzelfde lettertype, hetzelfde opmaakjabloon.

Je visuele branding is een systeem

Je hebt er maar weinig voor nodig.

Een steunkleur. Een lettertype. Een gimmick.

Je bedenkt het één keer en dan ben je overal herkenbaar.

27 november 2015

Waarom ik mijn eigen man zo saai vind (en de overeenkomst tussen thrillers en chicklit)

Wat een vent. Hij heeft een opvouwbare tandenborstel. *That's it.*
Geen huis.
Geen auto.

Geen baan.

Zelfs geen paspoort. *Heeft 'ie allemaal niet nodig.*

Geen kleren. Hij koopt elke paar dagen nieuwe en gooit de oude weg – een briljant idee.

Geen vrouw. Hij pikt regelmatig iemand op, maar het wordt nooit wat. Hij moet alléén zijn.

Jack Reacher.

De man die in zijn eentje aanslagen op presidenten verijdelt. Die corrupte bestuurders ontmaskert. Die akelige misstanden in het Amerikaanse leger en de geheime dienst rechtzet. Van die misstanden waarvan we altijd al wel vermoedden dat ze er waren, en die er volgens de krant ook werkelijk blijken te zijn, maar die we gewoon niet *willen* geloven, en die er gelukkig ook niet echt toe doen, zolang Reacher er is.

Mag ik Jack zeggen?

Ik zeg Jack.

Ik ben echt best gelukkig met Hem Die Niet Genoemd Mag Worden

Ik bedoel: ik heb geen klagen. Maar laten we wel wezen. Hij is geen Jack.

Al die avonden dat ik op de rode bank in de woonkamer *Nothing to Lose*, *Bad Luck and Trouble* en *One Shot* lig te lezen erger ik me een beetje aan hoe gewoon hij eigenlijk is.

Hij heeft een baan. Een auto. En een normale tandenborstel.

Hij verwacht dat ik *zijn kleren was*.

Als hij de krant leest, knarst hij met zijn tanden. Soms maakt hij een bittere opmerking over de stand van zaken in de wereld. Hij komt, dat moet ik toegeven, verrassend snel tot de kern. Maar staat hij dan ook kordaat op om er iets aan te doen? Lift hij naar het Binnenhof om de grootste boeven persoonlijk uit te schakelen? Zet hij op zijn minst zijn geheime contacten in Brussel in?

Nee.

Hij Die Niet Genoemd Wil Worden zit vol loze praatjes.

Het spijt me, maar hij is geen man uit één stuk. Hij heeft wel idealen, maar hij staat er niet voor. Niet echt.

Was ik maar met Jack getrouwd

Of anders met Spenser. De privé-detective uit Boston. Oók een man die geen duimbreed wijkt als de rechtvaardigheid in het

geding is.

Slim. Snel. Gevat. Sarcastisch met een *twist* – mooier kan het niet. En altijd, altijd gedreven door zijn *eigen* normen.

Zullen we het woord een keer gebruiken?

Authentiek.

Dat is 'ie.

Vooruit: een *leider*. En dan wel in de meest actuele betekenis: een man die overloopt van *innerlijk leiderschap*. Jawel: een man die zijn eigen innerlijke man, zijn innerlijke vrouw, zijn innerlijke jongetje en zelfs zijn innerlijke *meisje* erkent. Spenser is dol op zijn vriendin, een psycho-analytica. Hij kookt voor haar.

Bovendien kan hij boksen en weet hij alles. *Alles*. Een hyper-intellectueel met humor én biceps – het hart onwrikbaar op de juiste plek.

Dat mis ik nou allemaal.

Het begon sluipend

Als tiener las ik enkel Literatuur. De grote Russen. De negentiende-eeuwse Britten. Céline. Joyce. Gerard Reve. Ik haalde mijn nuffige neusje op voor alles zonder grote L.

Tot ik op mijn zestiende 8 uur in een vliegtuig zou doorbrengen. Mijn moeder stopte op het laatste moment een pocket van Dick Francis in mijn tas: 'Voor als je je verveelt.'

Ik keek haar wantrouwig aan, maar dat was achteraf gezien onterecht. Zodra ik begon te lezen, was ik verkocht.

Vreemd

hoe lang het daarna toch nog duurde. Hoezeer ik vast bleef houden aan mijn zelfopgelegde Geen-Literatuur-stigma.

Nog jarenlang zou ik mezelf alleen *in vliegtuigen* toestaan om thrillers te lezen. Op een saaie toer door Afrika sjouwde ik om beurten de vijf delen dagboeken van Virginia Woolf mee. Terwijl ik de eindschrijftie voor mijn studie geschiedenis schreef ontspande ik me met de historische rechtbankverslagen uit Montaignou.

Waarom zat ik mezelf zo in de weg?

Natuurlijk, er waren verzachtende omstandigheden:

- Ik was jong
- Ik was naief.
- En ik geloofde toen ook oprecht, mét de recensenten van de kwaliteitskranten die ik spelde, dat er een verschil was tussen Kunst en kunst en kleinkunst

Alleen met Kunst, had ik mijzelf wijsgemaakt, kon je je in het openbaar laten zien.

Mijn thrillergenot hield ik dus jarenlang geheim

Ik zorgde dat er nooit thrillers in het zicht stonden. Een stapeltje bibliotheekdetectives draaide ik met de rug naar de muur. Bovenop schikte ik een Shakespeare-biografie. Elk voorjaar kocht ik, met mijn capuchon op, de detective- en thrillergids van Vrij Nederland.

Dat zou duren tot ik, ergens in de vroege jaren 2000, aanzat bij een diner met allemaal geleerde vrouwen. Daar liet de toenmalige hoogleraar Geschiedenis van Boekhandel en Uitgeverij, Marika Keblusek, vallen dat ze elke dag een thriller las.

Ik verslikte me in een doperwtje.

Elke dag.

Van de rest van de avond is mij niets bijgebleven

Ik zat voor de vorm het diner uit terwijl ik mezelf in gedachten voor mijn kop sloeg. Die dag nam ik een besluit: als *Marika Keblusek* dat mocht, mocht ik het ook.

Niet veel later realiseerde ik me dat mijn héle waardenstelsel over wat Goed Schrijven was niet deugde.

De best verkopende schrijvers van de wereld zijn thrillerschrijvers – naast de schrijfsters van *chicklit*. Hun schrijftechniek is eersteklas. Ze pakken je vanaf zin 1 bij de kladden en ze laten je niet meer los tot de allerlaatste woorden. Ze beheersen plot en karakterisering, het zijn *storytellers pur sang*. Ze kennen álle trucs van pakkend schrijven. Als je de kunst van *copywriting* érgens wil afkijken, moet je het daar doen.

Ik was tevreden.

Ik had eindelijk een volwassen leeshouding

Net als met televisie en film consumeerde ik een realistisch dieet van hoge en lage literatuur, afgewisseld met vakliteratuur en – min of meer – de krant.

Zo hou ik dat nu al een paar jaar in balans. Thrillergenot en Turgenjeiv.

Ik kijk nergens meer op neer. Behalve dan op *chicklit*. Er zijn grenzen.

Hoewel ik moet toegeven dat ik zelfs dáár uitzonderingen maak

Eind jaren 1980 stond in de bijlage van Vrij Nederland – toen nog het neusje van de zalm in de journalistiek – een artikel over een Britse damesromanschrijfster. Joanne Trollope. Eén van mijn zussen kwam er mee aanzetten – ik zal niet verklappen welke, want ze heeft een reputatie hoog te houden.

‘Kijk’, zei ze: ‘hier staat dat Trollope gelezen wordt in universitaire kringen. Dat vrouwelijke CEO’s haar in hun handtas hebben. Dat ze een heimelijk genoegen is van de Londense crème de la crème. Omdat ze over échte vrouwenlevens schrijft.’

We keken elkaar aan. Ze stond op en trok de kamerdeur dicht.

‘Heb jij haar al gelezen?’ fluisterde ik.

‘Nee’, zei ze zachtjes. ‘Maar zullen we er gewoon één proberen?’

Niemand wist dat wij haar lazen

Zelfs onze andere zussen niet.

Alleen wij.

Ze was ons geheim.

Totdat ik vorig jaar een abonnement nam op Storytel, waar je audioboeken kunt streamen. Tussen de Shakespeare-colleges door begon ik ook naar thrillers te luisteren. Tijdens het was opvouwen. Tijdens het wandelen.

En af en toe had ik zin in iets anders. Alle boeken van Trollope had ik al gelezen. Storytel raadde me als alternatieven steeds hetzelfde generieke rijtje titels aan – dat ze daarmee on-ge-lo-fe-lijk de kans missen om echt persoonlijke service te leveren laten we nu even buiten beschouwing.

Op een landerig moment besloot ik zo'n suggestie te proberen.
Me Before You van Jojo Moyes.

Ik lachte hardop tijdens het luisteren.
Moyes is geestig. Héél geestig.

Het is een volstrekt ongeloofwaardig verhaal

over een verlamde business raider met een gouden hart en een meisje uit een Brits arbeidersgezin dat hem verzorgt. Ik verklap het plot niet. Maar tot op een derde van het boek had ik niet eens door dat het een liefdesverhaal was.

En na een paar dagen luisteren realiseerde ik me dat de suspense in zo'n boek net zo krachtig is als die in een thriller. Op een middag liep ik te luisteren in het bos en riep hardop: 'Zég het dan, zég het dan gewoon.'

Het verschil is dat er geen misdaad in het spel is, maar liefde. En geen *red herrings*, maar een boel misverstanden, die we in het gewone leven direct zouden uitpraten. De hoofdpersoon is geen extreem daadkrachtige man, die zelden twijfelt, maar een twijfelende vrouw, die af en toe een daad stelt.

Humor

Waar de meeste thrillers het moeten hebben van een web aan bloedstollende verwickelingen, die tot één uitkomst leidt, zijn de moderne romantische boeken humoristisch. De hoofdpersonen kunnen lachen om zichzelf. Onzekerheid is geoorloofd. En álle hoofd- en subkarakters maken een ontwikkeling door. Ook bij de beste *chicklit*-schrijfsters draait alles om het plot.

Omdat het liefdesverhalen zijn, is de uitkomst minder verrassend dan bij detectives. Ze gaan eerder vervelen. Net als bij thrillers

geldt: hoe interessanter de setting en de karakters, hoe leuker ze zijn om te lezen.

Maar toch

Wie had dat ooit van mij kunnen denken?
Ik ga even mijn zus bellen.

22 april 2016

Het medische raadsel van De Blogacademie

Volgens mij
is het de kát

‘Misschien’, zegt Hij Die Niet Genoemd Wil Worden, ‘is het de kat.’

Ik kijk naar Minoes. Ze ligt te spinnen op bed. ‘Dat zou je wel willen’, zeg ik.

Want De Enige Man In Nederland Die Zijn Privacy Echt Serieus
Neemt heeft problemen met haar. Problemen van hygiënische
aard.

Minoes zegt namelijk geen nee tegen een lekker hapje. Dus als ze
vermoedt dat wij zomaar ergens een lekker hapje hebben laten
liggen, of op het vuur hebben staan, of hebben laten vallen, terwijl
elke kat wéét dat je geen eten weggooit, dan gaat ze op zoek.
Bijvoorbeeld op tafel.

En dat mag niet

Want haar pootjes, zegt De Enige Nederlander Die In *Hunted* Echt
Niet Gepakt Zou Worden, zitten vol met bacteriën.

En niet met gewóne bacteriën. Nee: met *vieze* bacteriën.

Minoes komt dus nooit op tafel. Tenminste, niet zolang wij haar strak blijven aankijken.

Ze mag evenmin in de keuken. De keukendeur naar de gang én de keukendeur naar de tuin moeten dicht. Altijd.

Liever, veel liever nog

had De Man Die Verwacht Dat Ik Zijn Kleren Was een huis zónder poes.

Maar hij is gecapituleerd. Ooit. Na lang zeuren.

En een capitulatie *is* een capitulatie. Als overwinnaar moet je geen centimeter terrein teruggeven. Vóór je het weet ben je je land kwijt.

Dus ik kijk hem koel aan

'Misschien ben ik gewoon verkouden. Weliswaar al weken. En

weliswaar alleen 's ochtends vroeg.'

Hij haalt zijn schouders op. 'Verban haar eerst maar eens een tijdje uit de slaapkamer.'

Ik gooi de lakens in de was en laat de kat miauwen op de gang. En de volgende ochtend is mijn neus schoon. De hele volgende week óók.

Tsss

Ik google op kattenallergie. Daar staat wat je moet doen: speeksel vermijden, handen wassen, stofzuigen, alle kleden wegdoen, gewoon geen kat hebben.

Ik begin met handen wassen.

Ik doe de deur van mijn werkkamer dicht.

Als ze dicht onder mijn kin kruipt, 's avonds op de bank, maak ik me zorgen. De volgende ochtend heb ik weer een verstopt

hoofd. Google waarschuwt dat een milde kattenallergie kan uitlopen op astma.

Misschien moet de kat weg

zeg ik tegen De Man Die De Situatie In Het Midden-Oosten In Drie Minuten Kan Uitleggen.

Hij kijkt op van de ochtendkrant. 'Ik zal haar missen', liegt hij.

Zoon reageert zakelijk. 'Dan ga ik op kamers.'

Ik hou mijn mond. Ik begin de ontbijtbordjes op te stapelen. De Man Die Niet Snapt Dat Ik Saddam En Sadat Niet Uit Elkaar Kan Houden roept over zijn schouder: 'Laat eerst nog even een allergietest doen. Om het zeker te weten.'

Wat een onzin, maar vooruit

Ik luister altijd naar mijn man.

Dus ik laat een buisje vollopen met bloed bij een vriendelijke verpleegkundige, die óók niet weet waarom een allergietest honderd euro moet kosten.

Ondertussen vraag ik op Facebook of iemand een bijzondere kat wil.

Haar nieuwe huis moet wel een tuin hebben, denk ik

Met bomen. Hoge bomen. En géén verkeer voor de deur. En natuurlijk een paar kinderen. En dan wel een beetje fatsoenlijke kinderen. Kinderen die regelmatig opkijken van hun computer om met een poes te spelen.

Voor de ouders geldt hetzelfde. Minoes heeft niks aan nieuwe baasjes die 's avonds bij de televisie alleen maar bezig zijn met hun tweede en derde scherm. Er moet wel geaaid worden. De poes is trouwens ook gewend aan een ochtend- en een avondkrant. Weekbladen hoeft niet.

Terwijl ik de overdracht uitonderhandel belt de huisarts. 'Zeg, de test was negatief. Je hebt géén luchtwegallergieën. Helemaal niks. Gefeliciteerd.'

Ik gooi meteen de deur van mijn werkkamer open

Ik druk mijn neus in de vacht van Minoes en snuif zoveel mogelijk haren op.

Ze spint.

Dan sms ik Hij Die Geen Smartphone Wil, Je Snapt Wel Waarom:

'Ik ben niet allergisch. De kat blijft'

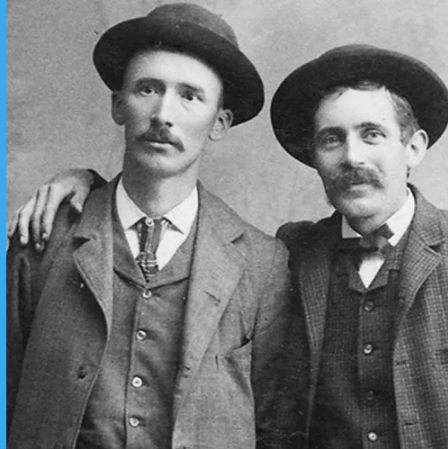
'Tuurlijk', smst hij terug: 'XXXXXX'

Bomen. Hoge bomen.

Hoe schrijf je een mannengesprek? (Tip voor vrouwen)

Even mannen
onder mekaar

Een mannengesprek.

Een écht mannengesprek.

Zo'n gesprek waar vrouwen kwaad om worden. Dat wil ik schrijven.

Maar hoe?

Ik kuch. Meneer Blogacademie kijkt op van de krant.

'Zeg, hoe schrijf je een mannengesprek? Ik moet een stukje schrijven. Reclame. Voor Karakter & Dialoog.'

'O, nee.' zegt hij. 'Daar doe ik niet aan mee. Daar hebben vrouwen níks mee te maken.'

Dan verzin ik het zelf wel

Het gaat, bedenk ik, over twee advocaten op de Zuidas. In de kroeg.

Dit lijkt me wel wat mannen zeggen:

'Die wil wat van je.' Cees knikt naar de blonde serveerster, die net een extra knoopje van haar bloes heeft losgemaakt.

Diederik schudt zijn hoofd. 'Carla is veel knapper, lul. Wat moet ik met zo'n grietje?'

Ik stuur het aan vriend A.

Is dit geloofwaardige mannen-talk?

A. mailt terug:

Mwah. Eerlijk? Het is een beetje vrouwonvriendelijk, maar als we een paar bier op hebben zeggen we meer iets als:

'En dat dan?' Cees knikt naar de blonde serveerster, die net een extra knoopje van haar bloes heeft losgemaakt. 'Is dat niks?'

Dat. Zo simpel kan het zijn. Briljant.

Ik laat het lezen aan vriendin B.

B:

Haha. Maar het kan viezer.

Ik dring aan bij A. **Kan het viezer?**

Diederik haalt z'n schouders op. 'Geen tieten. Dan kan ik het net zo goed thuis doen.'

Echt?

Ik mail voor de zekerheid vriend C.

C., kijk je even mee? Wat zeggen mannen onderling? Alles wat niet echt klinkt verbeteren, okee?

C.:

Oe! Ik ga ernaar kijken.
Maar eerst neuken.

Zucht.
Vriend D. dan.

D, ik ben bezig met een mannengesprek. Zeggen jullie dat echt? *Dan kan ik het net zo goed thuis doen?*

Je zoekt je eigen vrouw nooit af. En áls we dat doen, dan gaat het nooit over tietten, wel over *leuke dingen doen*.

Ik haal opgelucht adem.

Misschien zo:

Diederik schudt zijn hoofd. Wat moet ik met zo'n grietje?
Bovendien, ik kan zoiets niet geheim houden. *Been there, done that.'*

Inderdaad. Veel geloofwaardiger. D. is goed.
Volgende zin.

Saab 96

'Okee. Een nieuwe auto?'

Diederik zucht. 'Vroeger droomde ik van een Saab 96. Mooi man. Van 1960. Had maar drie versnellingen.' Hij draait de Merlot rond in zijn glas. 'Maar ja, ach. Auto's. Ik weet het niet.'

A.?

Merlot? Niet erg mannelijk. Leffe Tripel of zo.

Cees denkt na. 'Neem een sabbatical.'

'Neem een sabbatical, kerel.'

Neem een sabbatical, kerel. Ga met Carla en de meiden een half jaar naar de VS. Huur een camper.'

Diederik kijkt hem lang aan. 'Cees. Ik heb gewoon *alles* al gedaan.'

'Diederik, je bent *acht-en-dertig*. Coke?'

'Yep.'

'Safari?'

'2012.'

'Lekkere wijven?'

Kerels vragen niet aan elkaar of ze het wel eens met lekkere wijven gedaan hebben. Maar – in die categorie – of ze wel eens naar de hoeren zijn geweest of aan SM hebben gedaan.

You asked.

SM. Really?

Je hebt het niet van mij, hè.

'Hoeren?'

'Helemaal klaar mee.'

'Lul.'

'Ik zit je niet te dollen,' zegt Diederik.

'Hoeren?'

'Hou op, man. Ik heb elk sophuis in Amsterdam al van binnen gezien.'

Tsss. Een sophuis? D.?

Haha, tja, wel ranzig ja. Volgens mij praten juristen niet zo met elkaar. Stratenmakers wel.

Er moet een jurist bij. E., dan. Al is die bijna aan zijn pensioen toe.

E., praten juristen zo?

Het is wel een speciaal soort mannen dat hier aan het woord komt. Nou, vooruit dan maar, daar gaat 'ie.

'Neem dan een sabbatical, kerel.' Dat klinkt niet plat genoeg. Wat denk je van: 'Pik, neem dan een sabbatical.'

Ik heb nog nooit meegemaakt dat een man toegaf een hoerenloper te zijn.
Gedver vind ik realistischer.

Kun je hier wat mee?

'Hoeren?'

'Getver.'

'Lul.'

'Ik zit je niet te dollen,' zegt Diederik.

'Costa Rica? Daar waren jullie toch zo enthousiast over?

Vakantiehuis?'

'Het onderhoud. Doe me een lol, zeg.'

Cees haalt zijn schouders op. 'Een nieuwe baan dan?'

'Ik ben nét partner.'

'Goddorie. Er moet toch iets zijn waar jij je tanden in kan zetten.

Kerels zeggen geen *goddorie* (tenminste niet als ze het een paar zinnen daarvoor over lekkere wijven hebben gehad).

Wat zeggen ze dan?

Tering. Jezus. Godverdomme.

'Godverdomme. Er moet toch iets zijn waar jij je tanden in kan zetten. Promoveren?'

'Er zijn zat gepromoveerde juristen. Bovendien, dan moet ik weer zo'n gortdroge verhandeling schrijven. Als ik érgens op afknop.'

Een gortdroge verhandeling. Zeggen dertigers dat nog?
Damn. Er moet een jongere jurist bij. Ik ken er één. Een vrouw.

F.?

Die coke doet het goed. Misschien liever het *Burning Man* festival dan een safari?

Diederik kan zeker, maar Cees niet. Ik zou Laurens zeggen, of Roderick.

En nog iets: advocaten hebben er een hekel aan als je ze juristen noemt.

Phew. We zijn d'r.

'En dat dan?' Laurens knikt naar de blonde serveerster, die een extra knoopje van haar bloes heeft losgemaakt.

Diederik schudt zijn hoofd. 'Geen tieten. Bovendien, ik kan zoiets niet geheim houden. *Been there, done that.*'

'Okee. Okee. Een nieuwe auto?

Diederik zucht. 'Vroeger droomde ik van een Saab 96. Mooi man. Van 1960. Heeft drie versnellingen.' Hij draait de Leffe Tripel rond in zijn glas. 'Maar ja, ach. Auto's. Ik weet het niet.'

Laurens denkt na. 'Costa Rica vonden jullie toch geweldig? Vakantiehuis?'

'Het onderhoud. Doe me een lol, zeg.'

'Neem dan een sabbatical, pik. Ga een jaar naar de VS.'

Diederik kijkt hem aan. 'Laurens. Ik heb gewoon *alles* al gedaan.'

'Gast, je bent *acht-en-dertig*. Coke?'

'Yep.'

'Burning Man?'

'2012.'

'Hoeren?'

'Getver.'

'Lul.'

'Ik zit je niet te dollen,' zegt Diederik.

Laurens haalt zijn schouders op. 'Een nieuwe baan dan?'

'Ik ben *nét* partner, man.'

'Godverdomme. Er moet toch íets zijn waar jij je tanden in kan zetten. Promoveren?'

'Er zijn zat gepromoveerde advocaten. Bovendien, dan moet ik zo'n droge verhandeling schrijven. Als ik érgens op afknap.'

'Verdomd. Ik heb het. Die cursus *Karakter & Dialoog* van Kitty Kilian.'

Diederik knijpt zijn ogen dicht. 'Nú ga je te ver, Laurens.'

Dat je niet denkt dat wij die stukjes zomaar even op papier kwakken.

15 april 2017

De laatste sneeuw

De laatste sneeuw viel op 4 december 2026. Het was natte sneeuw, en in De Bilt, waar destijds een meteorologisch instituut gevestigd was, bleef hij 3 seconden liggen.

Het laatste plastic emmertje werd gemaakt op 31 maart 2028, in een aftands fabriekje op het platteland van Andhra Pradesh, India. Het emmertje was rood. Sinds 2023 gold een algeheel productieverbod, maar het was niet te handhaven.

De Veiligheidsraad besloot in mei 2024 om de resterende olievoorraad in te zetten voor de productie van medicijnen. Het besluit werd nooit uitgevoerd.

De laatste kippenboerderij sloot in juni 2026. De laatste rundveehouder stopte in augustus 2024. Het laatste zuivelverwerkingsbedrijf sloot al in juni 2024 zijn deuren. Aan de vraag naar pootaardappelen kon niet worden voldaan. Grasland moest met de hand worden gescheurd.

Scooters en brommers verdwenen direct van de weg. De laatste benzineauto reed op 6 februari 2029 in Haren. De laatste Boeing

747 vloog op 28 september 2027, voor een overleg van de vier presidenten. Gemotoriseerde scheepvaart stopte in mei 2026. De laatste intercity tussen Amsterdam en Utrecht reed in mei 2028, met 1357 reizigers aan boord.

Het laatst verkochte paar Nike sneakers kwam uit de voorraadkamer van Intersport in Leeuwarden, in juni 2030. Het was model Nike Shox Gravity uit 2018, maat 40.

Nike Shox Gravity, maat 40. Het laatste verkochte paar.

Het laatste pak A4-papier werd in augustus 2027 verkocht in Alkmaar, in boekhandel Stumpel.

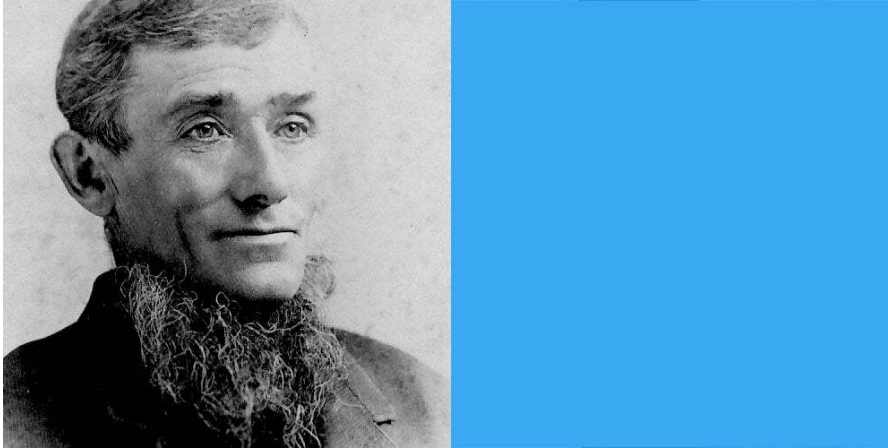
Het laatste pak melkchocoladehagelslag werd verkocht in Ommen, in januari 2029.

Het laatste blog verscheen in 2026.

19 januari 2018

photo credit: Several seconds Blizzard via photopin

Wanneer je als dochter de thee gaat zetten voor je moeder

'Zo, schoonheid', zegt de buschauffeur met de rimpels tegen de blondine van 60. 'Gaan we de bloemetjes buiten zetten? Mag ik mee?'

‘Het is dat ik al getrouwd ben’, zegt de taxichauffeur met de grijze krullen tegen de vrouw met de reuma-handen. ‘Maar zo’n mooie meid breng ik toch graag hélemaal naar de voordeur.’

Niks ontroert mij zo als oudere mannen die met oudere vrouwen flirten

Je kúnt het zien als namaak-houtvuur in een gaskachel. Het is flirten zonder risico. Het is niet meer dan een gedeelde hormonale herinnering. Maar het is zo hoffelijk. Het is lief.

We liegen wat af, uit liefde

‘Nee’, zeg ik tegen vriendin A., ‘ben je gek, je nek ziet er prima uit voor een vrouw van 63.’

'Hee', zeg ik tegen vriend B., 'ben je afgevallen?'

'Nou', zeg ik tegen mijn zus, 'dat grijs staat juist heel sjiek.'

Ik meen het, want ik wil het

Ergens rond je vijfenvijftigste verander je. Je wordt kleiner. Je rol in de wereld is opeens – tsja – omgekeerd.

Jij bent niet meer degene die alles weleens zal opschudden. En uitzoeken. En oplossen. Je dacht dat je de hand was die schreef, maar je bent slechts de pen.

Het begint met je moeder

Op een dag geef je je moeder een zoen, en je ziet opeens dat haar

trouwing te groot is geworden. Je slikt je zorgen over je spijbelpuber in. 'Zal ik eens een lekker potje thee zetten?', vraag je.

'Ja', zegt ze. Ze zucht. Ze zakt terug in haar stoel. En je geeft haar een knipoog.

Vanaf nu zet jij de thee.

Ik ben de Netflix-serie *Atypical* aan het *bingen*

Hij gaat over Sam, een tiener *on the Autism spectrum* die onafhankelijk wil worden. *Atypical* is geestig.

'Mis je me?' vraagt Sams moeder, die na een affaire door Sams vader uit huis is gegooid.

'Nee', zegt Sam.

‘Zullen we samen studeren voor het biologieproefwerk?’ vraagt het knapste meisje van de klas.

‘Wat heb ik daar nou aan?’, zegt Sam. ‘Ik haal hogere punten dan jij.’

Ik ben gewend aan zulk soort eerlijkheid

Het is pijnlijk, maar het is ook helder.

Toen het slecht ging met mijn oudste zoon vertelde hij dat hij twee keer per dag iemand moest spreken, om niet gek te worden.

‘Kom dan elke morgen koffiedrinken’, zei ik. ‘Dan heb je er vast één.’

Hij grijnsde. ‘Kitty, sorry hoor, maar jullie tellen ongeveer voor één-achtste.’

Ouders houden meer van hun kinderen dan andersom

Daarom is het een ontroerend moment als de rollen omdraaien. Als jij de thee gaat zetten. Als je eindelijk je mond gaat houden.

Als je beseft dat het leven cyclisch is.

En dat je daar niks aan kunt doen, behalve hoffelijk zijn.

30 november 2018

Dat zeg ik. Sokkenbreimachines

Zeg.
Even onder ons.

Ik wéét dat wij een afspraak hebben, jij en ik: ik lever elke week een blog. En geen gesodemieter.

Onze afspraak is wat mij betreft heilig. Daar komt niks tussen. Nooit.

Dus

Ik heb het geprobeerd, vandaag. Echt echt echt. Ook al schijnt de zon. Ook al ben ik nét klaar met een cursus, en ben ik in een soort vakantiestemming.

Maar *damn*

Het lukt niet. Mijn hoofd staat naar hele andere dingen. Naar sokkenbreimachines.

Pardon?

Sokkenbreimachines.

Ik heb dat soms: obsessies. Dat ik opeens alleen nog maar álles wil weten over – nou ja, sokkenbreimachines.

Auto Knitter, Canadees, begin 20e eeuw.

Geen idee meer waar ik er voor het eerst één zag. Pinterest? Youtube? Maar het was liefde op het eerste gezicht – eigenlijk was het net zoals toen ik meneer Blogacademie ontmoette.

Die machientjes zijn nét zo knap. Nét zo slim. Nét zo praktisch. En nét zo negentiende-eeuws. En je kunt er nog wat mee ook.

Precies, ja. *Sokken breien.*

Het valt niet mee, zo'n obsessie

Je ziet alleen nog maar sokken. De sokken van de minister-president (notagrijs). De sokken van John Bercow (schreeuwerig). De sokken van Gerrit Hiemstra (hemelsblauw).

En dan nog alle sokken die je níet kunt zien

Die zijn het ergste.

Welke sokken draagt mevrouw Macron thuis? Wat heeft Xi Jinping in zijn sokkenla? Zijn pijpen zijn zo lang dat je alleen maar kunt gissen. Rodeboekjesrood? Of toch net zo bruin als het tropisch hardhout dat zijn maten nu al jarenlang kappen in Mozambique, je weet wel, waardoor de waterschade van orkaan Idai deze maand zo groot was?

Je staat er niet bij stil

Maar bijna *iedereen* draagt sokken. En ál die sokken moeten gebreid worden.

Dat vergéét je gewoon. Want een sok is een nederig ding. Maar als je alle steken bij elkaar optelt is hij opeens immens. En als je álle steken van álle sokken uit de hele wereld achter elkaar zou leggen, dan kon je daar 5,26 keer van op en neer naar Mars. Makkelijk.

Ongelofelijk, toch?

En dat speelt zich allemaal af terwijl wij chips zitten te eten bij de Brexit-comedy (het derde seizoen is wel wat ongeloofwaardig, trouwens).

Maar waarom een machine, zeg jij. Ze liggen toch gewoon in de winkel?

Ja, duh.

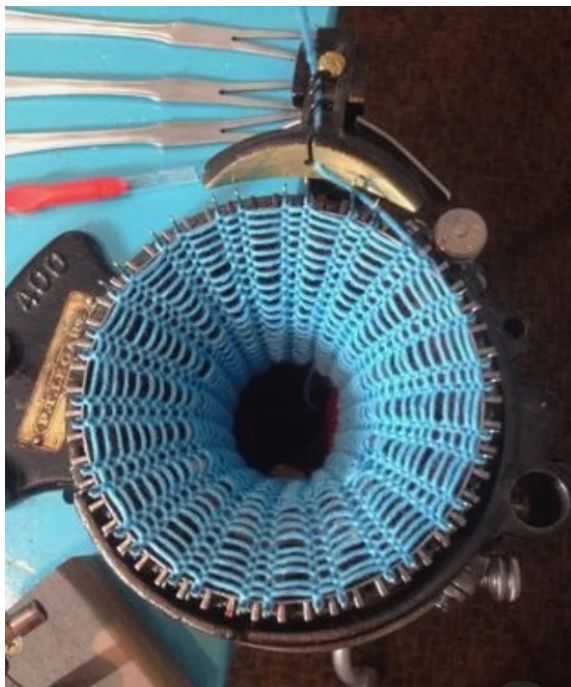
Alles ligt in de winkel. Je kunt ook *kant-en-klare* pannenkoeken kopen. Maar daar is toch niks aan?

Je moet ze zelf bakken. Net zoals je je eigen bed timmert. En zoals je je eigen trouwjurk naait. Kom op, zeg. Béétje creativiteit graag. Je doet toch nog weleens wat anders dan de hele dag *swipen* op je iPhone?

Kijk dan: ze hebben iets magisch

Die vroeg-twintigste-eeuwse, smeedijzeren machientjes die in een wip een sok uitspugen. Zonder stroom. *Watch:*

(hier stond een video)

Ik kan er geen genoeg van krijgen.

Bovendien: ze geven mijn leven een Nieuw Doel. Ik mag wel zeggen: een Nieuwe Toekomst. En een doel hebben in de toekomst voorspelt meer levensgeluk bij ouderen.

Je kunt dus wel zeggen dat het van levensbelang is, zo'n machine.

Ik heb er één besteld

Daarmee ben ik er natuurlijk nog niet. Ik heb een tafel nodig die niet omkiepert – die machines zijn loodzwaar.

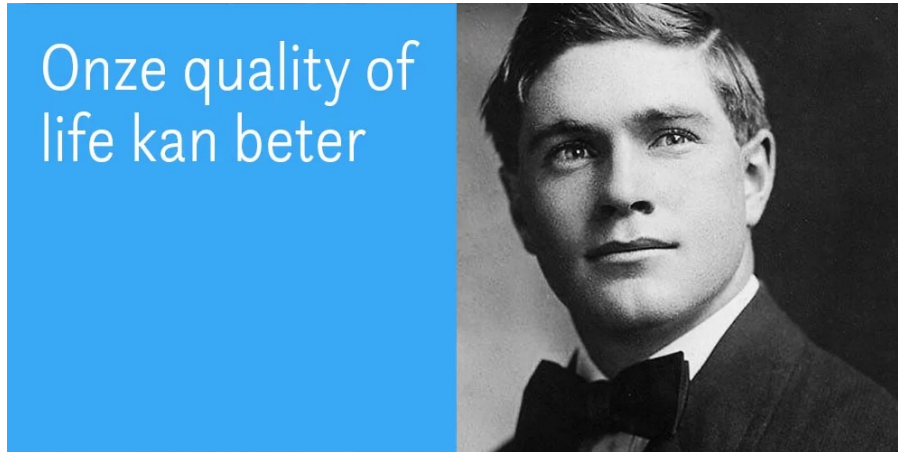
Ik heb houten klossen nodig. Garenwinders. Sokkenwol. Tangetjes. Naalden. Patronen – alleen al de oneindige hoeveelheid mogelijke hielafwerkingen. Verrukkelijk.

En dan zijn er sokkenbreifora en sokkenbrei-societies. En de historische gegevens zijn nauwelijks ontsloten. Er is nog voor jaren werk.

Ik bedoel maar. Ik ben voor de rest van mijn leven onder de pannen.

30 maart 2019

'Onze *quality of life* kan beter'

'Onze *quality of life*', zegt meneer Blogacademie, 'kan beter.

Hij kijkt me schuin aan, zoals hij altijd doet wanneer hij zijn zin probeert te krijgen: 'Waarom bak je niet weer eens een appeltaart?'

'Is dát nou *quality of life*?' zeg ik. 'Tss.'

Maar natuurlijk ga ik aan de slag zodra hij de deur uit is. Kleine moeite. Als dat álles is wat je moet doen voor je relatie.

Roomboter, amandelen, goudreinetten, huppekee.

Appeltaart. Met bramenjam.

Had ik dát maar eerder geweten

Het is verbazend hoeveel makkelijker het leven is, boven de vijftig.

Want kijk, als je 20 bent wil je een baan, een geliefde, een appartement, pizza, naar de film, naar Amerika, elke week nieuwe kleren, groen haar, blauw haar, je wil surfen, en een tweedehands auto, en een tekkel. En als je 30 bent wil je óók nog kinderen, eerst een Eva en dan een Joost, of andersom, en partner worden, en een boek schrijven, of een educatief computerspel. Je wil naar Oerol, en nóg verder op reis, en nóg meer vrienden, en een kelder vol wijn, en een diepvries vol zelfgeschoten wild, en skieën. Hardlopen. Mediteren. Dikker worden, dunner worden. Frans leren. En een succesvol YouTubekanaal.

Maar dat hoeft boven de 50 niet meer.

Niks hoeft.

Je hoeft niet naar feestjes waar je geen zin in hebt.

Je hoeft niet naar China.

Je mag elke dag dezelfde spijkerbroek aan.

En je hoeft nooit vis te eten.

Je leest op zaterdagochtend innig tevreden de krant

Want je kijkt om je heen, en je begint te beseffen dat je verdraaid veel geluk hebt dat je er sowieso nog bent. Met je kopje thee. En je echtgenoot.

Je snapt eindelijk waar het leven om gaat: dat je het waardeert.

En zelfs de liefde is veel simpeler dan je vroeger ooit kon vermoeden.

Je hoeft alleen maar uit te zoeken wat de ander fijn vindt. En daar dan méér van doen.

18 oktober 2019

Een e-mail die niet voor mij bedoeld was

Deze week kreeg ik een e-mail die niet voor mij bedoeld was.
Geeft niks, kan gebeuren.

Een mevrouw wilde mijn nieuwsbrief doorsturen naar een vriendin,

maar klikte per ongeluk op *beantwoorden*. Het begeleidend schrijven:

Dit is een dame die met bloggen en met mensen leren bloggen haar brood verdient. Volgens mij is ze het al een beetje zat en toe aan haar pensioen, maar ook al radicaliseert ze een beetje, ze heeft nog wel goede tips.

Natuurlijk mailde ik haar direct terug, om te zeggen dat haar vriendin haar mail jammer genoeg niet had gekregen. Ik bedankte haar ook voor haar interessante analyse.

Waar anders krijg je ooit zulk onversneden commentaar?

Het is de ultieme klant-feedback

Ik spring een gat in de lucht als ik zo'n fout geadresseerd mailtje krijg. Zelfs als je een enquête houdt, krijg je het niet zo eerlijk.

Dus ik wou graag meer weten. Ik vroeg haar hoe ze tot haar oordeel kwam.

Helaas, het bleef stil.

Dus laat ik zelf proberen om de tekst te interpreteren

1

Dit is een dame die met bloggen en met mensen leren bloggen haar brood verdient. Volgens mij is ze het al een beetje zat en toe aan haar pensioen, maar ook al radicaliseert ze een beetje, ze heeft nog wel goede tips.

2

3

4

1. Dame

Met het woord dame heb ik moeite.

Wat is een dame nog, vandaag de dag? Niet langer een volwassen vrouw uit de beschaafde stand. Ook geen ambassadeursecthete in een Chanelletje.

In dagelijkse taal gebruiken we *dames*- alleen nog om toiletten en kleding aan te duiden. Ja, een ober in een derderangs Italiaans restaurant spreekt je misschien zo aan: 'Is de ossobuco naar wens, dame?' Maar dat is namaak-deftigheid.

Ik ken het woord vooral als ironische benaming voor vrouwen in corporale kring. 'Had jij gisteren die dame nog gedaan?'

Als niet-lesbische vrouwen het woord dame gebruiken, schaar ik ze automatisch in die hoek. Corporaal. Dus ik snap het nooit als vrouwen collega-vrouwen aanduiden met zo'n misogynie term. Het klinkt als heulen met de vijand.

Afgezien daarvan ben ik allesbehalve een dame. Ik schoor zelfs jarenlang mijn haar af om er niet op te lijken.

Brrr, dames.

2. Een beetje zat en toe aan haar pensioen

Dat is de zinsnede waar ik meer van wou weten.

Dacht de schrijfster dat omdat ik als verkoopargument regelmatig roep: *doe Blogpro nu, want een dezer dagen ga ik met pensioen?*

Het is de waarheid, want ik word binnenkort 63, en jij verwacht niet dat ik hier op mijn zeventigste nog stukjes zit te tikken, toch? Ik ook niet.

Maar ik ben nog niet dood. Ik ben nog redelijk op de hoogte van wat er in de wereld gebeurt en mijn gehoor is ook nog best, dankuwel. De toekomst is onduidelijk, maar ik ga door zolang ik er lol in heb.

De koppeling van *het zat zijn* en *pensioen*, dat zit me niet helemaal lekker.

Of leest ze iets in mijn posts dat ik zelf nog niet zie? Ben ik over de datum, maar weiger ik om te vertrekken? Heb ik de *magic touch* niet meer?

Kijk, dat had ik nou graag van haar willen horen.

En als ze dan had gezegd: 'Kilian, laat maar zitten verder, je beste werk ligt in het verleden. Bundel je beste blogjes en ga lekker golfen', dan hadden we daar een prima gesprek over kunnen voeren.

3. Ze radicaliseert

Nog raadselachtiger.

Is de schrijfster naief, en vindt ze mijn gemopper op ChatGPT en Big Tech *ondankbaar*?

Is ze een klimaatontkenner, en ergert ze zich eraan dat ik roep dat ik niet meer vlieg?

Heb ik het woord kapitalisme in de mond genomen?

Consumerism? Is het omdat ik onlangs riep dat we kernenergie in de jaren tachtig al hadden uitbediscussieerd?

Vreemd. Ik geef mezelf juist op mijn kop omdat ik een salonsocialist ben. Ik gebruik grote woorden, maar ik heb een prettig leven. Ik zou het willen, maar ik *bén* geen radicaal.

Radicaal is: jezelf in een live talkshow vastlijmen aan de tafel.

Radicaal is: je koelkast wegdoen, je verwarming enkel aanzetten als het vriest, alleen nog lopen. Radicaal is *papieren boeken lezen*.

Ik beschouw het maar als een compliment, ook al klopt het niet.

4. Maar ze geeft nog wel goede tips

Ook belangrijk, als klant-feedback. Hoe bedoelt ze dat?

Geef ik nog-wel-goede tips? In tegenstelling tot vroeger, toen ik heel-erg-goede tips gaf?

Of lijken mijn stukken nergens meer op, maar geef ik nog wél goede tips? In dat geval hou ik subiet op met bloggen, en stuur ik elke week alleen nog maar een tip.

En welke tips bedoelt ze dan? Over schrijven? Over ChatGPT? Over dat je je man je blog nooit vooraf moet laten lezen? Waar wil ze meer van lezen? Wat wil ze minder zien?

Die kennis. Dáár zou ik wat aan hebben.

Echt jammer dat ze zweeg.

13 januari 2023

Ben je bang om te bloggen?

'Angst', zegt de violiste.

'Ik help musici van hun angst af.'

'Echt?', vraag ik. 'Waar zijn ze bang voor, dan?'

'Om fouten te maken', zegt de violiste. 'Klassieke muziek moet je foutloos spelen.'

Ze heeft een goede methode om ze te helpen. Maar ze kan er niet van leven, omdat haar klanten weigeren om hem in groepjes te doen.

'Waarom?', vraag ik.

'Omdat ze bang zijn dat die ándere musici erachter komen dat ze bang zijn.'

Damn. Een vicieuze cirkel.

Mensen die beginnen met bloggen zijn ook vaak bang

'Help. Ik wil meer van mezelf laten zien', mailt een tekstschrijfster van 36 deze week, 'maar ik durf niet.'

Ze is bang om te bloggen. En zij is niet de enige. Ik hoor het zelfs zó vaak, dat ik er vandaag maar eens mee wou afrekenen.

Dus laten we die angst analyseren.

Waar ben je bang voor?

Ik hoor al 10 jaar deze belemmerende overtuigingen:

1. Ik ben bang dat ik niet origineel ben – álles is al geschreven

Zou tandarts Franssen geen gaatjes durven te vullen, omdat hij de techniek niet zelf heeft bedacht?

Zou zwemjuf Carola denken: ach nee, de schoolslag, daar kan ik echt niet meer mee aankomen?

Nee.

En waarom verlangt een schrijver dat dan wel van zichzelf?

Waarom moet een schrijver – geen Shakespeare, trouwens, ook geen Nick Hornby, maar gewoon: een Nederlandse boerenkoolstukkenschrijver – hyperorigineel zijn?

Hoeveel broodschrijvers zouden we hebben in Nederland? Pak hem beet 20.000? En zouden die echt allemaal elke dag iets nieuws verzinnen, dat nog niet eerder is bedacht?

Nou dan.

Ikzelf heb het trouwens ook al eens eerder over dit onderwerp gehad. Ik doe het gewoon nog een keer. Ja, lekker origineel.

Bovendien: wat is originaliteit?

Creatief ben je als je *bestaande ideeën op een nieuwe manier met elkaar verbindt*.

Ik begin een stuk over schrijfangst met een anekdote uit de muziek. Jij zou misschien zijn begonnen met een verhaal over je gereformeerde opvoeding. Jij schrijft een totaal ander stuk, over hetzelfde onderwerp.

Bovendien heb ik een irritant pedant toontje, terwijl jij een warm mens bent. Dat verschil is misschien nog wel belangrijker voor je lezer.

En er is nog iets

Niemand is op zoek naar *de beste of de meest originele stukjesschrijver*.

We zoeken allemaal naar antwoorden, op het internet, of we stuiten toevallig op een LinkedIn-bericht dat onze aandacht grijpt.

Ga maar na: hoe mensen op je site verzeild raken is achteraf zelden meer te reconstrueren.

Je weet dus nooit waar en wanneer je iemand raakt. Je kunt het nauwelijks sturen. Je kunt alleen het beste van jezelf opschrijven. En filmen. En tekenen. Enzovoorts.

2. Ik ben bang dat ik niet goed genoeg ben

We moeten allemaal ergens beginnen. En ieder mag beginnen waar hij is. Elke plek is goed.

Heb je alleen de Huishoudschool gedaan? Geeft niks, maak gerust een spelfout. Snappen we toch.

Ben je hoogleraar econometrie? Dan heb je er een klus aan om je blog zo te schrijven dat wij het snappen. *Good luck.*

Het punt is: wie bepaalt wat goed is?

Eigenlijk alleen jijzelf.

Ben je zelf trots op wat je schrijft? Zit je hart er in? Dan is het goed

Met blogs is het als met schilderijen: voor elke stijl is een publiek. Je hebt *connoisseurs* en je hebt mensen die nog nooit in een museum zijn geweest. Sommige mensen houden van Henk Helmantel, sommigen houden van Antony Gormley. Het publiek sorteert zichzelf.

Belangrijker is, dat je *begint*. Dat je laat zien wie je bent. Voor zakelijke websites: zodat mensen die overwegen om klant van je te worden, vast kunnen lezen of ze je aardig vinden. Of je ook naar

Adam Green luistert. Of je toch hopelijk geen PVV stemt. Of je humor ook zo belangrijk vindt.

Want we houden van mensen die dezelfde smaak hebben als wij.

Een niche? Allemaal leuk en aardig. Maar eerst moet het klikken.

3. Ik heb mijn eigen stem nog niet gevonden

Nee, natuurlijk niet.

Die vind je pas als je regelmatig gaat schrijven.

En dan hoef je er weer helemaal geen moeite voor te doen: je tone of voice, dat is gewoon hoe jij denkt en praat.

4. Ik ben bang voor wat mijn vrienden ervan vinden. En mijn collega's. En mijn man

Je vrienden lezen je blog niet. Die van mij niet, tenminste.

Mijn *zussen* lezen hem zelfs niet. Een zwager, weleens, als hij zich verveelt.

Het gekke is: mensen die je al kennen hebben jouw blog helemaal niet nodig. Ze wéten al wat je doet. Ze kennen je grappen en je verhalen al. Ze willen je aan de keukentafel, op de koffie. Niet op papier.

Je collega's?

Interessant dat je dat zegt. Want kijk, we hebben het hier over zakelijk bloggen. Oftewel: over schrijven om iets te verkopen. Een dienst, bijvoorbeeld. Coaching, of tekstschrijven, of fysiotherapie.

Dus voor wie schrijf jij je stukken? Voor je vakgenoten, om te laten zien waar je staat in de pikorde? Of voor je klanten?

Dat is misschien wel de moeilijkste denk-switch voor nieuwe schrijvers

Dat je alleen goed kunt schrijven zonder last of ruggespraak. Zonder te denken aan wat je intervisiegroep ervan zou vinden, of je oude baas. En zonder je vakgenoten te willen imponeren. Je schrijft je stukken juist voor lezers die al jouw kennis *niet* hebben.

Dat kun je alleen als je schrijft zonder te denken aan al die niet-klanten, die in het dagelijks leven belangrijk voor je zijn.

Je houdt dus ook geen rekening met je man, of met je vrouw. (Je kinderen vinden je blog sowieso stom.) Je mag blij zijn als je partner de moeite neemt om je stukken te lezen.

Maar als hij zich ermee gaat bemoeien is er maar één oplossing. Je kijkt hem aan over de rand van je bril, en je zegt, met grote stelligheid: 'Schat, je bent nou eenmaal getrouwd met een schrijver. *Deal with it.*'

27 januari 2023